

Глухарчето чу, какво говори ръжътa и угрижено каза:

„Насъ, плѣвелитѣ, никой не поженва и въ плѣвни не закарва. Какво ще стане съ семената ни? Тѣ сж нашитѣ деца! Кой ще се погрижи за тѣхъ?“

И замисленото глухарче поклати глава, но предпазливо, — за да не паднатъ семената му безъ време.

„Така е, това е истина“, въздъхна макътъ. „Стоя тукъ изправенъ съ нѣколко стотинъ семена въ кутиятa си и не зная какво да ги правя“.

„Да попитаме за съветъ ръжътa“, предложи репейтъ.

И тѣ запитаха ръжътa, какво да правятъ.

„Не се интересувамъ за чужди работи“, отговори ръжътa отвисоко и горделиво, „само едно ви казвамъ: не се осмѣлявайте да хвърлите вашитѣ глупави семена въ нивата ми, защото ще има да си патите отъ мене“.

Млѣкнаха плѣвелнитѣ цвѣтя и цѣлъ день, до залѣзъ-слънце, мислѣха, какво да сторятъ. Следъ залѣзъ-слънце затвориша чашки и вѣнчета и заспаха.

На другата сутринъ най-рано се събуди макътъ, лекичка отвори вѣнчето си и изложи кутиятъ си на слънце.

Игривъ утриненъ вѣтъръ мина край плета.

„Вѣтре“, каза макътъ, „ще ми направишъ ли една услуга?“.

„Може“, изпѣ вѣтърътъ, „сега съмъ безъ работа“.

„Моля те, разклати ме силно да изкочатъ семената ми и да се прѣснатъ надалечъ“.

„Добре, стига само мѣстата да не сж заети отъ други семена“, — изсмѣ се вѣтърътъ, духна къмъ мака и семената хвъркнаха къмъ всички страни.